

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00 Telephone: 51 465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00 Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО НИХ -- "ПЕРШИХ ХОРОБРИХ"

Чотири роки нині минає, як під мурами чортківської тюрми польська шляхта розстріляла українських революціонерів Степана Мельничука й Петра Шеремету. Розстріляла, щоб вбити не лише їх тіло, але щоб вбити революційного духа галицьких трудових мас, що його збудили до боротьби прибувши з-за Збручу повстанці.

Була осінь 1922 року — осінь виборів до польсько-шляхетського союму. Польська шляхта, захопивши при допомозі французької зброї землі Західної України і пануючи на них при допомозі тюрми, нагайки та багнета, захотіла виборами до польського союму показати перед своїми тодішніми хлібодавцями свою демократичність і допустила (зурпаторські) вибори до варшавського союму на насильно захоплених нею українських землях.

Рішучий Східний Галичнин українське селянство й робітництво ці вибори збійкотувало, а навіть українське дрібно-буржуазні та міщанські елементи не посміли піти до виборчої урни (за винятком хрунів).

Але що означав пасивний опір та ще й в тодішній бурливий революційний час? Ще гірше, чим нічого, бо його, як мовчавку, світ міг зрозуміти, як ознаку згоди. Тож українське трудове населення Галичини рішило так запротестувати, щоб той протест почув цілий світ — як пролетарський, так і буржуазний. Застриляниками того голодного на цілий світ протесту проти насильної окупації Східної Галичини, проти знущань польської шляхти та її слуг над українським населенням були якраз ті таємні ватаги повстанців, що несподівано звалилися на голову польської шляхти і її попінак в Східній Галичині.

Занесли панські фільварки по цілій Галичині. Червоне мареве пожежар панських фільварків освітлює шлях шляхти й хрунів до польського союму. Дим бунту поведених запік очі таянських "мировотворців", що кинули вимучений довголітньою війною український народ в кітві білого орла.

Хто вони — ці мистинки за народну кривду? Хто вони, що осмілилися підняти бунт на невеличкій частині української землі проти цілого капіталістичного світа? Які їх імена? Вони — кращі сини самого поведеного народу, що перші революційні бурі пережили на Радянській Україні, що бачили, як працюючі маси там героїською боротьбою повалили й прогнали із своєї землі своїх висувачів. Вони зрозуміли класову боротьбу, її класи, бо наочно побачили хоч бідного й зруйнованого, але вільного "без хлопа й пана" українського селянина й робітника.

І ще гірше обділялися кровю їх серця при самій лише згадці, що їх рідні, їх найближчі на тій землі, де вони родилися й вросли, поклали ще в гірше пекло соціального й національного поневолення, чим були перед війною. Не витримали серця молодих патріотичних революціонерів. Поклали вони кинувши в бік, стиснувши в руках холодного криса й самовідрено кинулися в вир боротьби.

Була їх одна дванайцятка, дві, чи три — яка ріжниця? Вони, як свідомі класово революціонери — знали, що дванайцятка революції не зробіть. Вони були певні того, що скорше наложать своїми головами, чим піднімуть на масове повстання залізнику, стероризовану галицьку робітничо-селянську масу, що жила в стані облоги.

ЗАЯВА ОПОЗИЦІЇ ДО ЦК ВКП(Б).

На 14. з'їзді й після нього ми розійшлися з більшістю з'їзду і ЦК в низці принципових питань. Наші погляди викладено в офіційних документах і промовах, що їх виголосили ми на з'їзді, пленумах ЦК, а також на Політбюро. Ми додержуємося цих поглядів і тепер. Ми категорично відкидаємо теорію й практику "свободи фракцій і угруповань", визнаючи, що така теорія й практика суперечать основам лєнінізму й постановам партії. Постанови партії про неприпустимість фракційності ми вважаємо за свій обов'язок переводити в життя на ділі.

Разом з тим ми вважаємо за свій обов'язок отверто визнати перед партією, що в боротьбі за свої погляди ми й наші однодумці в низці випадків після 14. з'їзду дозволили собі порушити партдисципліну, дійшовши до встановлення з боку партії рямці ідейної боротьби в середині партії, ставши на шлях фракційності. Вважаючи ці кроки за безумовно помилкові, ми заявляємо, що рішуче відмовляємося від фракційних методів оборони наших поглядів, через небезпечність цих методів для єдності партії, і закликаємо до того-ж усіх товаришів, що поділяють наші погляди. Ми закликаємо негайно розпустити всі фракційні угруповання, що утворилися наваколом поглядів "опозиції".

Одночасно ми визнаємо, що своїм виступом у Москві й Ленінграді ми порушили постанову ЦК про неприпустимість Всесоюзної дискусії, поклавши її, не зважаючи на постанови ЦК.

Неправильно згадувалося на 14. з'їзді про штокгольмський з'їзд, бо хоч Крупська ні в якому разі не мала цього на увазі, це нагадування можна було зрозуміти, як перспективу розколу та загрози розколом. Таку перспективу ми одностайно відкидаємо, як загрозову таку, що не має нічого спільного з нашою позицією.

Ми рішуче засуджуємо таку критику Комінтерну чи політики нашої партії, яка (критика) переходить в нацьковування, що ослаблює стан Комінтерну, як боевої організації світового пролетаріату, ВКБ (Б), як передового загону Комінтерну, чи С.Р.С.Р., як першої держави пролетарської диктатури. Не тільки агітація Корша і подібних до нього, що порвали з комунізмом, але й агітація кожного, що переходить ці межі, завжди матиме нашу рішучу відсіч. Ми рішуче відкидаємо право тих, які провадять будь-яку агітацію проти Комінтерну ВКП(Б), чи С.Р.С.Р., претендуючи на будь-яку солідарність із нами.

Визнаючи право кожного члена Комінтерну обстоювати свої погляди в межах статуту і

І. Ю. КУЛИК.

Соціалістична країна в капіталістичному оточенню.

(Огляд зовнішньої політики Союзу Радянських Соціалістичних Республік за 9 літ.)

(Продовження.) Мирна офензива.

Та вично тугнуться таке становище не могло. Одна за одною перемоги Червоної Армії над внутрішньою контрреволюцією примусили уряди великих імперіалістичних держав задуматися над тим, чи вигідно витрачати гроші й зусилля для підтримки російської білогвардійщини, голосували в парламентах проти кредитів на боротьбу з нами, висловлювали нам співчуття. Так, вже 10. листопада 1918 р. в Швейцарії було оголошено страйк протесту проти заборони святкування річниці Жовтневої Революції; в січні 1920 р. Англійська Партія Праці (19-го) і профспілки (29) протестували проти втручання англійського уряду в справи Радянських Республік; такі-ж протести з боку організованих робітників Велсу (Валлі) й цілої Англії повторювалися на протязі всього 1920 року, а в серпні того року було навіть утворено "Комітет Акції", які загрожували генеральним страйком, якщо не припиниться ворожа політика Англії проти нас. Таку-ж акцію виявляли робітники Італії (що оголосили трохгодинний страйк протесту 14-го жовтня 1920 р.), Франції (Маніфест Загальної Конфедерації Праці 21-го жовтня, відмова марсельських моряків перевозити військове знаряддя в Крим для Врангеля), і багатьох інших країн. В такому-ж дусі висловлювалися й міжнародні робітничі з'їзди: з'їзд моряків у Бруксеї 5-го вересня постановив не допускати постачання Польщі військовим знаряддям, 8-ий з'їзд металургів у Данії висловився за підтримку Радянських Республік і за відмову від виробу зброї й амуніції для наших ворогів. В такому-ж дусі висловлювалися ще в серпні Міжнародна Рада Транспортних Робітників. Не дурно казав з цього приводу товариш Ленін:

"Ми були праві в своїх передбаченнях і в своїх розрахунках. Виявилось, що хоч ми й не дістали тієї хуткої, прямої, безпосередньої підтримки від трудящих мас всього світу, на яку ми рахували, яку ми кладали в основу всієї нашої політики, але підтримку ми брали, підтримку не хутку, ми одержали настільки, щоб саме ця підтримка, саме співчуття до нас трудящих і робітничих і селянських і землеробських мас в цілому світі, навіть в державах найбільш до нас ворожих, саме вона була останнім, найбільш вирішним джерелом, вирішною причиною того, що всі напали, скеровані проти нас, закінчилися крахом, що спілка трудящих всіх країн, оголошена нами, зміцнилася, а в межах нашої республіки здійснюється, і що вона поділяла на всі країни". (Доповідь на IX з'їзді Рад 23. XII. 1921.)

Початок мирних угод. Зі всім цим імперіалістичним уряди не могли не рахуватися, тим більше, що 1919 і 1920 роки були свідками цілої низки активних заворушень і навіть повстань у Чехословаччині, Італії, Німеччині, а також у складенні в Ірландії.

Таку ситуацію Радянська Дипломатія використала для того, щоб почати цілу безперервну низку заходів до встановлення мирних і нормальних взаємин з чужими державами. Спочатку ми тільки прохали про мир і робили чимало уступок нашим ворогам, аби скінчити військові акції й дістати можливість зайнятися відбудовою нашого зруйнованого господарства. Коштом таких значних уступок було заключено угоду з Естонією ще 2-го лютого 1920 року.

Але потім, беручи під увагу внутрішні становище ворожих нам держав, ми почали вимагати миру, засипаючи всі уряди безліччю мирних і торговельних пропозицій. Цю нашу політику, не зважаючи на те, що й тоді ми ще йшли на уступки, чужоземна дипломатія назвала "мирною офензивою" і не могла не визнати, що це була назва справедлива, бо то справді був наступ з нашого боку і досить рішучий.

В наслідок цього мирного наступу ми заключили мирні угоди з надбальтичкими сусідніми державами — Латвією, Литвою, Фінляндією (а пізніше й Польщею); добилися ми також того, що вже 1920 року з Радянських Республік було знято економічну блокаду.

Початки торговельних зносин. Коли 1920 року Червона Дипломатія "прорубала нове вікно в Європу" шляхом угод, з надбальтичкими державами, то 1921 рік було використано для того, щоб через це вікно навести бодай початки торговельних зносин з чужими, колишніми ворожими державами.

Було це завдання не легким. Радянська Земля виснажена була торожанською війною і голодом, що як раз припав на 1921 рік. Голод перешкаджав

валю, яку ми кладали в основу всієї нашої політики, але підтримку ми брали, підтримку не хутку, ми одержали настільки, щоб саме ця підтримка, саме співчуття до нас трудящих і робітничих і селянських і землеробських мас в цілому світі, навіть в державах найбільш до нас ворожих, саме вона була останнім, найбільш вирішним джерелом, вирішною причиною того, що всі напали, скеровані проти нас, закінчилися крахом, що спілка трудящих всіх країн, оголошена нами, зміцнилася, а в межах нашої республіки здійснюється, і що вона поділяла на всі країни". (Доповідь на IX з'їзді Рад 23. XII. 1921.)

Зі всім цим імперіалістичним уряди не могли не рахуватися, тим більше, що 1919 і 1920 роки були свідками цілої низки активних заворушень і навіть повстань у Чехословаччині, Італії, Німеччині, а також у складенні в Ірландії.

Таку ситуацію Радянська Дипломатія використала для того, щоб почати цілу безперервну низку заходів до встановлення мирних і нормальних взаємин з чужими державами. Спочатку ми тільки прохали про мир і робили чимало уступок нашим ворогам, аби скінчити військові акції й дістати можливість зайнятися відбудовою нашого зруйнованого господарства. Коштом таких значних уступок було заключено угоду з Естонією ще 2-го лютого 1920 року.

Але потім, беручи під увагу внутрішні становище ворожих нам держав, ми почали вимагати миру, засипаючи всі уряди безліччю мирних і торговельних пропозицій. Цю нашу політику, не зважаючи на те, що й тоді ми ще йшли на уступки, чужоземна дипломатія назвала "мирною офензивою" і не могла не визнати, що це була назва справедлива, бо то справді був наступ з нашого боку і досить рішучий.

В наслідок цього мирного наступу ми заключили мирні угоди з надбальтичкими сусідніми державами — Латвією, Литвою, Фінляндією (а пізніше й Польщею); добилися ми також того, що вже 1920 року з Радянських Республік було знято економічну блокаду.

Початки торговельних зносин. Коли 1920 року Червона Дипломатія "прорубала нове вікно в Європу" шляхом угод, з надбальтичкими державами, то 1921 рік було використано для того, щоб через це вікно навести бодай початки торговельних зносин з чужими, колишніми ворожими державами.

Було це завдання не легким. Радянська Земля виснажена була торожанською війною і голодом, що як раз припав на 1921 рік. Голод перешкаджав

переведенню в середині країни нової економічної політики; але й ця нова економічна політика і голод і господарська розруха вимагали встановлення торговельних зв'язків з закордоном, одержання звіти товаришів, машин, знаряддя до відбудови нашого господарства.

Але не тільки для нас необхідне було наведення торговельних зносин з закордоном. Також і для закордонних буржуазних країн дуже важливо було навести такі зносини з нами, бо відсутність участі нашої країни в міжнародній торгівлі давала себе дуже в знаки й капіталістичним державам.

Тут тисячу разів справедливим було, знову-ж таки, твердження товарища Леніна (в тій самій доповіді, що ми про неї згадували вище):

"...Ми знаємо, що економічне становище тих, хто нас блокував, виявилось уразливим. Є сила більша, ніж бажання, воля й ухвала першого-ліпшого з ворожих нам урядів або класів, ця сила — загальні економічні всієї світової системи, що примушують їх вступити на цей шлях зносин з нами".

І буржуазні держави почали потрохи на той шлях економічних, торговельних зносин з нами ступати. Вже в кінці 1919 року Лойд Джордж налянувся на можливість угоди з Радянською владою; хоч в 1920 році взаємини з Англією знов погіршилися, але 16. березня 1921 року було підписано Радянсько-англійську торговельну угоду (що до неї в 1922 році приєдналася Канада). В травні того-ж року було заключено торговельну угоду з Німеччиною, пізніше ріжні угоди владіти, не зважаючи на те, що й тоді ми ще йшли на уступки, чужоземна дипломатія назвала "мирною офензивою" і не могла не визнати, що це була назва справедлива, бо то справді був наступ з нашого боку і досить рішучий.

Але незрівняно більше значіння мав той факт, що Радянські Республіки навязали дружні зносини зі східними країнами — з Афганістаном, Туреччиною, Персією, Монголією, а по часті з Хінами. Східні народи, котрі стільки утисків терпіли від європейських імперіалістів, радо пішли на встановлення дружних взаємин з Радянськими Республіками.

Бо вони відчували в нас своїх природних спільників, бо вони зрозуміли, що коли кожний договір старої дипломатії, за влучним висловом Бісмарка, мав на меті когось обдурити, то договори вироблені Червоною Дипломатією мали на меті по братньому, широким допомогти східним гнобленим народам звільнитися і з'єднати зусилля з трудящими Радянських Республік для спільної боротьби проти спільних ворогів.

Ком ця інтелігенція повинна бути. Дужею такою в Дванадцятку були якраз українські юнаки — герої, С. Мельничук, Петро Шеремета й Іван Цепко. Вони не ставили себе понад колектив, як це любить робити патріотична інтелігенція, а з'єднавши з ним і все своє найдорожче віддали за інтереси працюючих українських мас.

Тим-то патріотичний інтелігенції ніколи не вдалось зрозуміти з Них національних героїв хотіла поставити себе понад масами й над ними панувати; вона навіть зрадила ці маси, ставши проти інтересів українських працюючих мас і поєднавшись з контрреволюцією. Наші-ж герої остали вірними інтересам свого рідних мас, віддали все що мали — за їх соціальне визволення і не шляхом рабства й плазування, а отвертою революційною боротьбою проти панства доказали, що вони діти й герої соціальної революції. Вони такими осягнули на все в очах працюючих мас українського народу.

В ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ РЕВОЛЮЦІЙНИХ ГЕРОЇВ.

Четвертий рік вже минає від хвилини героїської смерті селянсько-робітничих борців-революціонерів західної України: Степана Мельничука, Петра Шеремети й Івана Цепка.

Четверта річниця їх смерті — це рівночасно четверта річниця революційної традиції Західної України, яка зродилась з крові найкращих її синів, молоденних революціонерів-борців за соціальне й національне визволення працюючих мас з під шляхетсько-польського гнету й насильства.

Четвертий раз вже поростає зелена трава, то знову вкриваються снігом незаметні могили на чортківському цвинтарі, і четвертий рік вже гуляє по тих могилах пролетарських героїв здичіле, кровожидне польське панство, мorduючи сотки й тисячі нових борців, комуністів, що пішли саїдами Мельничука, Шеремети й Цепка.

крий-могучий народний гнів, який змете з лиця землі всі тюрми й втопить кровожидне панство в його власній крові.

Вони-ж, молоді герої, вказали пригнобленим масам шлях до визволення і шлях цей скропили своєю власною юнацькою кровю. Вони створили для нас великий шінний скарб — революційну традицію, якої вже ніяка чорна сила не в силі знівечити. Вони звернули очі працюючих мас Західної України на схід, де зайнялась вже червоною зорю, віщуючою недалекий прихід ясного сонця волі для всіх "гніаних і голодних робітників усіх країн".

Дарма, що панські кулі розірвали їхні серця й груди, але маси Західної України почували бадьорий клич на їх устах, з яким Вони вмирали: "Повстайте гнані й голодні! Дарма, що люте око катів береже пильно їх домівок, але маси знають, де вони й хто в них захищений. Там поховані ті, що все віддали, що найдорожчого мали з великої любови до мільйонів катованих братів своїх, за те-ж Вони живуть у серцях тих мільйонів й житимуть до віку."

А з могили тих виростає великий-могучий народний гнів, який змете з лиця землі всі тюрми й втопить кровожидне панство в його власній крові.

Тільки в листопаді найкраща нагода це зробити!